

Any XXXVIII · febrer 2022

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
114

***El Seminari,
una experiència per compartir***

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica setembre. Agenda
- 04 La Mercè. Ritu d'Admissió
- 05 Seminari Menor
- 06 Noves incorporacions
- 08 Crònica octubre
- 09 Col·loqui amb el P. Andereguren
- 10 Crònica octubre
- 11 Visita inesperada al RCDE
- 12 Beatificacions a Tortosa
- 15 Beats a Córdoba
- 16 Crònica novembre
- 17 Crònica desembre
- 18 Del forn al mostrador
- 20 Crònica desembre
- 21 Celebració de la Immaculada
- 22 Crònica Gener
- 23 Convivència a Montserrat

portalobert

nº
114

Director. Edició i composició:

Mn. Bernat Gimeno Capín

Redacció i Fotografia:

Comunitat del Seminari

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
 Diputació 231 - 08007 BARCELONA
 Tel. 93 454 16 00
 Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:

B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

En aquest número del ja històric «Portal Obert», que s'apropa al 40è aniversari, hi trobareu un bon resum de les activitats que el nostre Seminari ha fet, des del passat estiu fins després del període de les darreres festes nadalenques.

El primer que volem compartir, és un sincer sentiment d'acció de gràcies a Déu i a tots els que, d'alguna manera o altre, esteu vinculats a l'apassionant tasca de la formació dels futurs pastors de les Diòcesis de Barcelona i Sant Feliu. Una vinculació que ineludiblement passa per les famílies, amics i benefactors dels seminaristes i per les comunitats parroquials d'on ells procedeixen o en les que col·laboren.

Aquest agraïment, aquest curs, és més important perquè («toquem fusta») l'estem vivint amb una notable normalitat dins les restriccions provocades per la pandèmia que ens segueixen condicionant a tots.

Si en l'Eucaristia de cada dia, celebrem l'acció de gràcies pel misteri pasqual de Crist, cada dia també hem d'agrair també tantes i tantes coses que, d'alguna manera, son un reflex i anticipació del Banquet del Regne.

El recull d'activitats que us presentem n'és un clar exemple: celebracions, formació (humana, espiritual, pastoral), convivència, sortides, esport, esbarjo... Quantes oportunitats per aprendre, quant per agrair perquè, passi el que passi, el Senyor sempre ens acompanya en el seu seguiment que volem fer ben units (sinodalment) i ben esperançats. Així ens ho ha ensenyat el nostre bisbe auxiliar, Toni Vadell, en el seu ministeri i en la seva malaltia. Ara, en tancar aquesta edició ens arriba la notícia del seu traspàs a la Casa del Pare. Ben segur que, malgrat la tristesa de la seva partença, guanyem un gran intercessor pel nostre Seminari. En el proper "Portal Obert" compartirem el que ha significat el bisbe Toni per a tots nosaltres, seminaristes i formadors! Descansi en la Pau del Senyor de la VIDA!

Moltes gràcies pel teu gran testimoni, estimat bisbe Toni!

Mn. Salvador Bacardit
 RECTOR

Segueix-nos de més a prop a l'Instagram,
 on hi trobaràs totes les activitats que fem
 d'una manera més immediata.
 @semibcn · [instagram.com/semibcn](https://www.instagram.com/semibcn)

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO
 AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

Crònica i agenda

Setembre

El passat 6 de setembre, acabades les vacances, ens vam retrobar novament la comunitat del Seminari per fer uns dies de convivència. Al vespre, amb la presència dels bisbes de Barcelona i Sant Feliu, es va inaugurar oficialment: foto de grup a l'Escala d'Honor del vestíbul, celebració de l'Eucaristia i sopar fraternal. Aquest 1r dia sempre s'espera amb impaciència la presentació dels nous que comencen el camí formatiu incorporant-se a l'**Etapa Propedèutica**; els podeu conèixer a les pàgines 6 i 7 d'aquest Portal Obert. Fins al dia 10 van ser uns dies de compartir i convida amb moments de pregària, de formació, d'esport,... i la novetat de dedicar unes hores a posar a punt algunes estances de l'edifici.

D'altra banda, alguns dels nostres germans començaven el curs de manera diferent a com van

acabar l'anterior, ara, com a diaques: **Joan Francesc Cortés** va ser ordenat el passat **dia 20 de juny** a la Catedral de St. Feliu; el **dia 18 de juliol** a la Sagrada Família rebien aquest sagrament **Alfonso de Alarcón, Federico Marfil, Santi Celier, Pau Manent i Sergi "Xexu" Adan**; els continuem encomanant de manera especial, doncs, el present mes de febrer alguns d'ells seran ordenats preveres.

El dilluns **dia 13**, amb moltes ganes, **començarem les classes** a la Facultat de Teologia. Tot normal, fins a la gran celebració de la **Mare de Déu de la Mercè**, el dia 24, quan, a la mateixa Basílica a la tarda, un bon número de germans de l'**Etapa Configurativa** i un de l'**Etapa Pastoral** feien un pas endavant en el seu camí formatiu rebent el **Ritu de l'Admissió a Ordes**.

Els nous diaques ordenats el 18 de juliol, Segio Adán, Federico Marfil, Santiago Celier, Alfons de Alarcón i Pau Manent.

FEBRER

- 7** Comencen classes 2n quadrimestre.
- 9** Ministeris Lector i Acòlit al Seminari.
- 26** Vetlla vocacional al Seminari (19'00 a 20'30 h).
- 27** Ordenacions presbiterals a la Sagrada Família.

MARÇ

- 12** Trobada amb les famílies.
- 18** Vetlla vocacional al Seminari (19'00 a 20'30 h).
- 19** Sant Josep. Ordenacions diaconals a la Catedral.
- 20** Dia del Seminari.
- 26** Trobada d'escolans (Seminari Menor).

ABRIL

- 12** Missa Crismal a la Catedral de Barcelona.
- 13** Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu.

MAIG

- 6** SCB Talks.

JUNY

- 26** Acaba l'Any "Família Amoris Laetitia".

JULIOL

- 11-15** Convivència d'escolans (Seminari Menor).
- 24-29** Convivència d'estiu.

En la Mercè, l'Admissió als Ordes

Un pas significatiu i important en el camí de formació

El dia 24 de setembre, vam celebrar a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè la solemnitat de la nostra patrona. En aquesta celebració, nou seminaristes de Barcelona i un de Sant Feliu vam rebre l'Admissió als Ordes. El temple feia goig, s'hi respirava l'alegria que envaeix les ànimes en dies tant senyalats: uns per ser cridats a respondre novament a la crida de Déu, altres per saber-se motivadors, acompanyants o destinataris d'aquest do; tots per poder celebrar l'Eucaristia als peus de la Princesa de Barcelona.

L'elecció d'aquest dia per celebrar el ritu d'admissió denota la seva importància dintre del procés formatiu del Seminari. Es tracta del pas que marca l'inici de l'etapa configurativa: els últims tres anys abans de l'etapa pastoral i el diaconat. La pròpia celebració del ritus – en aquest cas, a més, dintre de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè – ens diu molt sobre el significat d'aquest esdeveniment. Tots ho vam poder copsar millor a la llum de la Paraula de Déu, interpretada pel bisbe Sergi Gordo a l'homilia.

«Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea». Aquesta va ser la primera frase de l'evangelí que va destacar el bisbe Sergi. Explicà que en la nostra vida, Déu també havia començat una obra gran. Això és, precisament, el que l'Església reconeixia uns moments després, quan vam ser cridats cadascú pel nostre nom. «Soc aquí», vam afirmar. Tot seguit, el bisbe ens preguntà si volíem «continuar la nostra prepa-

El moment de l'Admissió als Ordes: Guillem Lisicic, David Lucena, Edu Mata, Joan Piñol, Manolo Rodríguez SC, Santi Claret, Javi Casals, Xavi Campmany, Íñigo De Alfonso i Toni Barenys.

ració» i «formar el nostre esperit per poder servir fidelment Crist, el Senyor, i el seu Cos que és l'Església». Tots vam respondre públicament: «Sí, ho vull».

«Així manifestà la seva glòria...» El bisbe recordà que la nostra vocació era per donar glòria a Déu. Des del principi del nostre itinerari, hem tingut experiència de gent que ens ha felicitat per haver entrat al Seminari. Aquell dia l'Església afirmà que tot el bé que puguem arribar a fer és gràcies a Déu. A Ell, doncs, és a qui correspon tot elogi i agraïment. De fet, nosaltres ens convertirem en testimonis privilegiats de l'acció salvadora de Déu al món, per això ens veurem constantment convidats a glorificar-lo.

«... i els seus deixebles cregueren en ell». La conseqüència d'aquesta obra que Déu ha començat en nosaltres per la seva glòria és que la gent cregui en Jesucrist. Dins de l'Església, «sagrament universal de salvació», ens sabem cridats a esdevenir «instruments vius del Crist». Per això, ara comencem una nova etapa al Seminari, en que «la formació es concentra en el procés de configuració amb Crist, Pastor

i Servent, perquè units a Ell, puguem fer de la pròpia vida un do de nosaltres mateixos per als altres» (Formar pastors missioners, 307). En aquest sentit, el bisbe Sergi ens va animar, als peus de la Mare de Déu de la Mercè, a ser «una mercè per als altres».

L'Admissió als Ordes és realment un pas important dintre de l'itinerari formatiu del Seminari. Dono moltes gràcies a Déu, en nom dels deu seminaristes, per la gràcia d'haver donat aquest pas. Agraïm també el Seminari, que ens va preparar i presentar davant del bisbe, i totes les nostres famílies i amics que ens van acompanyar aquell dia, especialment els mossens. En definitiva, donem gràcies a tota l'Església, que va pronunciar sobre nosaltres les paraules que, si Déu vol, tornarem a sentir el dia de la nostra ordenació: «que Déu mateix dugui a terme allò que ha començat en vosaltres».

Javier Casals
Pich-Aguilera
ETAPA CONFIGURATIVA

Seminari Menor, una experiència vocacional

Un espai per créixer humanament i espiritual en família

Déu crida i pocs responen és el primer fet que no podem pas negar i no ens pot fer perdre l'esperança.

Treballant en el món de la infància, un percep com sovint molts nens se senten cridats a servir el Senyor en el ministeri sacerdotal. Alguns ho expressen amb la seva forma de viure i indirectament i d'altres, t'ho arriben a comunicar amb paraules. Però els vents contraris a l'esperit cristià, les comoditats del món present i la falta de maduresa provoquen què, quan una d'aquestes vocacions no és acompanyada, a nivell familiar i d'església, es tendeixi a dissuadir la vocació.

Des de fa pocs anys al Seminari Menor de Barcelona ha apostat per al acompanyament de l'infant que se sent cridat al sacerdocí dins de la família, el que anomenem **"Seminari en família"** o **"grup Samuel"** depenent de l'edat. Tot el programa del Seminari Menor està orientat a que el nen pugui discernir la vocació i créixer en el tracte amb Déu, vivint amb la seva família.

Aquest anys hem posat en marxa una novetat. Cada dilluns a la tarda venen al seminari els seminaristes del "menor" i alguns escolans que estan oberts a allò que l'Esperit els vulgui suscitar; mitjançant l'estudi i la pregària van creixent en virtuts de vida humana i cristiana com l'esforç i la constància.

Al llarg del curs es programen diverses activitats per tots els nois que col·laboren com escolans a les parròquies. Totes aquestes activitats busquen subratllar alguns aspectes de la vida cristiana: la felicitat, la santedat, la solidaritat, la comunitat... fent així experiència vocacional. Al mateix temps, busquem que els infants tinguin contacte amb el sagrat, mitjançant la celebració dels sagraments i l'oració amb el Senyor.

Aquestes propostes d'activitats ja efectives, demanaven la col·laboració d'un seminarista a temps complert com a tasca de la seva formació en la pastoral. En Xavi Campmany, de l'Etapa Configurativa, ha estat la incorporació que ens ajuda en aquest sentit.

Finalment, ja anunciar-vos que del **11 al 15 de juliol** es farà enguany la **convivència d'escolans**, un dies on els nois mitjançant el joc y la pregària obren el seu cor per ser capaços d'escoltar la crida de Déu.

Mn. Joan Mundet Tarragó
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

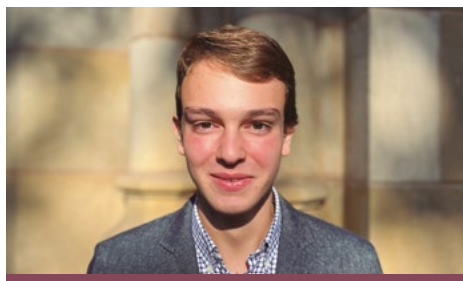
Resant a la Cova de Manresa.

Tarda d'estudi al Seminari.

Nous seminaristes

Seminaristes de la Diòcesi de l'Arquebisbat de Barcelona

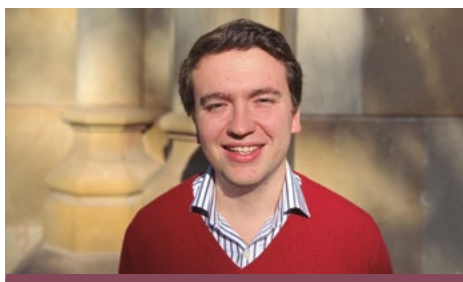

Arturo Gavilán, 19 anys

Soc de la Parròquia de Sant Miquel dels Sants del barri de Gràcia, on he viscut des de sempre. Vaig estudiar als Claretians i vaig començar a fer dos anys del doble grau de física i matemàtiques.

Aquests últims anys, m'he apropiat molt al Senyor, en especial gràcies a la meua àvia i l'amor que em va transmetre cap a la Santa Missa. En l'últim any, després de sentir la crida cap al sacerdoci, vaig decidir deixar aparcada la carrera i entrar al Seminari.

Ha estat el desig d'entrega a Crist el que m'ha fet veure que la millor forma d'estimar-lo a Ell és estimant als altres i donar-me del tot per poder fer-lo present allà on vagi, tenint sempre al nostre costat a la Santíssima Verge Maria que ens empara sota el seu maternal mantell.

Josep Adolf Martí, 22 anys

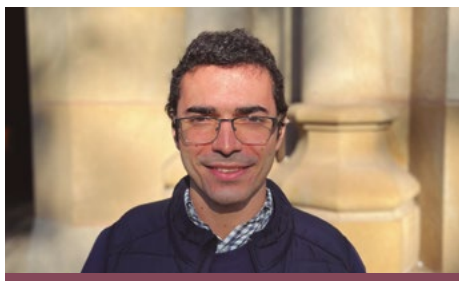
Sóc de Barcelona i tinc 22 anys. De petit vaig anar a l'Escola Vi-

rolai, i vaig començar a caminar amb el Senyor a la parròquia de Sant Miquel dels Sants.

Com tants, l'adolescència em va donar un cop fort a la fe, i vaig estar uns anys intentant fer camí en solitari, buscant la meua veritat, allunyat de la vida sacramental.

Vaig poder anar a la universitat a Edimburg, on gràcies a apuntar-me a l'associació d'Estudiants per la Vida la meua primera setmana vaig poder conèixer altres joves amb inquietuds semblants. Se'm va encomanar la seva fe poc a poc i gradualment va anar apareixent al cor la necessitat d'apropar-me més a Jesús.

Durant la pandèmia, al meu últim any de carrera, vaig decidir entrar al Seminari per poder compartir amb el món aquest Amor que m'ha canviat la vida.

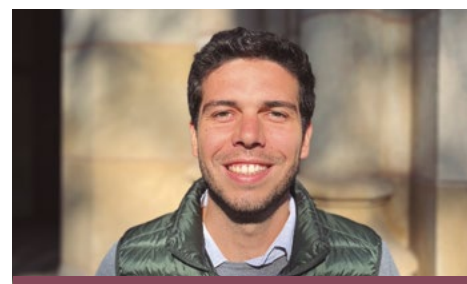

Josep Maria Batlle, 27 anys

Vaig néixer en una família cristiana nombrosa (som 7 germans). Fent d'escolanet, de petit, vaig començar a sentir l'atracció de la vida sacerdotal.

A l'adolescència em feia vergonya exterioritzar la vocació i vaig intentar amagar la crida, però el Senyor em va seguir animant. He estat des de llavors molts anys en un procés de discerniment vocacional, en el qual he passat per diversos llocs i etapes (el Seminari de Toledo, una temporada llarga de recés, un orde religiós dedicat als malalts...).

En aquests últims anys he estudiat la carrera d'Humanitats a la UIC i he seguit buscant què és allò que el Senyor em demana. Finalment, aquest any he decidit entrar al Seminari Conciliar de Barcelona, on em trobo com a casa, i m'està ajudant a acostar-me més a Déu i als meus germans de comunitat, com a altres realitats de la Diòcesi.

Luis Jaureguizar, 28 anys

Soy graduado en Publicidad y ADE por la Universidad Villanueva de Madrid. Mis últimos años antes de entrar en el seminario, estuve trabajando en la empresa Fira Barcelona llevando proyectos internacionales.

Pude lograr un sueño de fundar una empresa con unos amigos dedicada a eventos. Tras un largo tiempo de discernimiento y con la ayuda de buenos amigos, sacerdotes y familiares, veo que Dios quiere algo de mí y decido dejar mi vida que ya tenía un rumbo claro para entrar en el seminario.

La verdad que a día de hoy doy gracias porque Jesús se ha volcado conmigo desde que tomé esta decisión. Me impresiona estar aquí hoy, con vértigo muchas veces, pero estoy con muchas ganas de servir a Dios y eso me hace confiar en él en todo momento. Solo le pido que me de la luz para el siguiente paso, ya que este camino vocacional es largo pero junto a Dios todo cobra sentido y llena de alegría.

Raúl Tornavacas, 42 anys

Después de un largo camino y una vida profesional en el ejercicio de la abogacía parece ser que la providencia me lleva a iniciar otro periplo a los 42 años de edad: el Seminario Conciliar de Barcelona donde he seguiré el discernimiento vocacional que me ha llevado a pasar por la vida monástica durante unos meses junto al cierre de la vida profesional anterior. Se dice en algunos círculos que de la toga a la sotana hay un paso; en realidad muchos, pero, en definitiva...pasos y, camino.

Durante los últimos años, la vida profesional se compaginaba con un constante llamar a la puerta... la puerta estrecha: Camino de Santiago, en dos ocasiones; las mediaciones: la adoración nocturna; el Camino/Retiro de Emaús, el Monasterio de Poblet, la Parroquia, el acompañamiento espiritual. ¿Dios llama? Parece que sí...¿tarde? En todo caso, y aunque Dios no tiene prisa, así suele producirse nuestra respuesta.

Antoni Manzanera, 52 anys

Soc l'Antoni, 52 anys. El meu cas parla d'un retorn a casa. Ja fa uns anys havia passat pel Seminari. Però una altra missió em requeria fora: la família era el meu camp de missió llavors.

Filòleg de formació, m'he dedicat a la traducció, edició de textos i he treballat com a docent a diferents nivells educatius durant els darrers 25 anys. També he col·laborat en la pastoral en algunes escoles on he prestat serveis.

Els darrers anys he dedicat gran part del temps lliure a cursar Ciències de la Religió i Bíblia a l'ISCREB. Déu torna a enviar senyals i aquests són l'objectiu de discerniment d'enguany. Diversos fets liminals, durant el darrer curs, producte també de reflexions en temps de confinament, m'han anat indicant el camí vers una entrega més compromesa al Senyor i a la seva Església.

Seminaristes de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Juan Eusebio Brea, 50 anys

Vinc de Castelldefels, sóc fill d'andalusos que van immigrar a Veneçuela el 1957 des de Barcelona, cosa que em permet gaudir de la doble nacionalitat i servir com a pont cultural entre dos països. Des de petit m'agradava llegir la Bíblia, i si bé vaig intentar entrar al Seminari de jove no ho vaig poder concretar fins avui, en què gràcies a Déu es va despertar una crida latent en mi, després d'estudiar la llicenciatura en dret i 7 anys d'estudi a la FTC, a més de molts anys de treball i obstacles a la vida.

Ara visc un somni als meus 50 anys, un autèntic regal del Senyor, al qual responc buscant humilment servir tots aquells que viuen dificultats a la vida, perquè descobreixin l'esperança en l'amor que Déu.

Noves incorporacions.

Al cim del Carlit, Javi, Toni, Daniel, Xavi, Ruben (Seminari Interdiocesà), David i Mn. Bernat.

El mes d'octubre el vam començar amb un **col·loqui** la vesprada del mateix **dia 1**, amb el **Padre Ignacio Andereguen**, prevere amb experiència en la formació sacerdotal, que ens va donar llum en diversos aspectes del ministeri i vida presbiteral.

El dilluns **dia 4** vam participar en l'**inici de curs** de la **Delejo** a la parròquia de Betlem, amb la presència de la Creu de la JMJ. A l'endemà, **dia 5**, va tenir lloc la **Inauguració oficial** del **curs acadèmic** de l'**Ateneu Sant Pacià** amb una Missa amb la presència del Nunci i dels bisbes de Catalunya, i una *Lectio Magistralis* a l'Aula Magna.

El **dia 6**, dimecres, com és habitual va haver **classe de cant i música**, però amb una novetat per aquest curs: s'introdueix una classe mensual per Propedèutic, una per tothom, i una per aprendre a dirigir cants. Al vespre, resàrem el **Sant Rosari amb processó** pels claustres del Seminari per celebrar les vigílies de la **Mare de Déu del Roser**.

El divendres **dia 8** començava el curs del **Seminari Menor**.

S'apropava la festa de la Verge del Pilar, i un petit grup va aprofitar el pont del dia 11 per pujar la muntanya del **Carlit (2.921m)** des de l'estany de la Bollossa, prèvia sortida el dia anterior fent nit a Tartera, on carns Campmany i el Catan van amenitzar una bona vetllada. L'endemà, després del merescut descans al cim, celebrarem la missa envoltats de la bella presència del bon Déu que deixa la seva empremta en la natura.

Aprofundint sobre la identitat sacerdotal

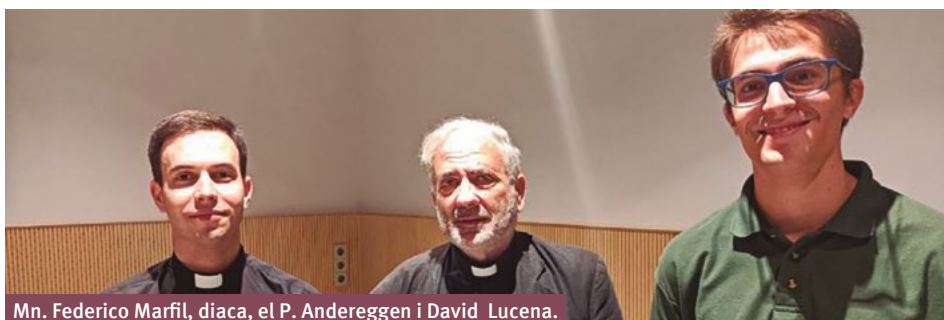
Col·loqui sacerdotal amb el Padre Andereggen

Si el passat 13 de març vam poder gaudir de la presència del **professor Martín Echavarría** al nostre Seminari, el dia **1 de octubre** ens va honrar amb la visita de qui va ser el seu mestre, el **P. Ignacio Andereggen**, doctor en Filosofia i en Teologia. Després de sopar vam gaudir d'un agradable col·loqui que tenia per fil el sacerdoci.

En primer lloc, Andereggen exposà algunes idees sobre el sacerdoci, donant així peu al diàleg amb els seminaristes. Va començar afirmant que **qualsevol persona té la necessitat de saber i aprofundir sobre allò que és, la seva identitat, el seu origen**. També un prevere o un seminarista.

En el seu discurs, Andereggen va sintetitzar el contingut del seu llibre *Sacerdocio y plenitud de vida. Teología y espiritualidad sacerdotal en el Concilio Vaticano II y en Santo Tomás de Aquino*. Partint del Sacrifici Eucarístic va traçar la doctrina de Sant Tomàs sobre el sacerdoci; des d'aquí, va argumentar la influència que la doctrina de l'Aquinat té en l'elaboració de *Presbyterorum Ordinis*.

Per a l'Angèlic (cf. *In IV Sententiarum* d.24 q.3 a.2), el sacerdot té dos actes: un de principal, consagrar el veritable Cos de Crist, i un altre secundari, preparar el poble de Déu per a la recepció d'aquest Sagrament. Pel primer, el sacerdot no depèn de cap potestat superior tret de la divina; pel que fa a l'acte secundari, l'acte del sacerdot depèn d'una potestat superior i humana, la del bisbe: *“En lo esencial, el presbítero y el obispo son*

Mn. Federico Marfil, diaca, el P. Andereggen i David Lucena.

iguales, porque en ambos lo principal es la Eucaristía. Son diferentes en lo secundario, en el aspecto organizativo externo de la Iglesia, en el cual prima el obispo”.

Quan *Lumen Gentium* n.21 afirma que *“amb la consagració episcopal es confereix la plenitud del sagrament de l'Orde”*, no s'està dient que la plenitud del sacerdoci sigui de naturalesa organitzativa, sinó que els bisbes tenen ple poder respecte del Cos de Crist que és l'Eucaristia i també del Cos Místic que és l'Església, mentre que els preveres només tenen ple poder respecte de l'Eucaristia, però no ple respecte de l'Església (tot i que, com queda dit, el primer poder sigui el principal constitutiu del sagrament de l'Orde).

Les preguntes que es van plantejar van ser respostes amb claredat. El convidat va reflexionar sobre **el caràcter sacramental** imprès en el sacerdot en rebre l'ordenació, la **santedat** pròpia del prevere, la missió que rep com a **pare espiritual**, la importància de cuidar la **vida interior**.

En termes planers expressava: *“si los sacerdotes estamos secos, las personas no van a acudir a nosotros; la gente puede estar confundida, herida..., pero es inteligente”*.

En canvi, el qui és veritablement pare espiritual, atrau: *“Debemos inspirarnos en lo que hacían los primeros cristianos: generar comunidades contemplativas”*, de manera semblant a com *“un padre espiritual atraía, e iban al desierto”*.

Finalment, davant la pregunta de què aconsellaria als sacerdots per realitzar la seva missió en aquest món d'avui tan hostil, ens va exhortar a conrear i posar en pràctica **la virtut de la fortalesa**: *“En medio de los cambios hay que ser fuerte, y ser fuerte significa permanecer”*, mantenir-se dret, ja que *“permanecer en medio de los cambios ya es un acto de fortaleza”* (el principal acte de fortalesa, diria Sant Tomàs –cf. *S. Th.* II-II q.123 a.6–); **constància** i no deixar-nos portar per la por: *“La cultura de hoy no debe inspirar tanto miedo, porque es mucho más inconsistente de lo que parece”*. En resum, ens exhortava a **“perseverar, tener ideas claras, tener vida espiritual, y ésta en continuo crecimiento”**.

David
Lucena Peris
ETAPA CONFIGURATIVA

El **dia 15**, en **David Lucena** va viatjar a Córdoba per assistir a la **Beatificació** de dos parents seus sacerdots, màrtirs, **D. Julián Rojano** i **D. Juan Lucena**; ens ho explica ell mateix a la pàgina 15.

El **dissabte 16**, la **Dra. Margarida Bufarull, SCJ**, ens va fer una interessant xerrada sobre el delicat tema de la **Ideologia de Gènere**, ajuntant-nos a aclarir alguns conceptes i l'estat actual del debat.

Ordenació presbiteral de Mn. Xavier Montaner, presidida pel Bisbe de St. Feliu, Mons Agustí Cortés.

El **diumenge 17**, tota la comunitat del Seminari assistírem a la **Presentació del Sínode** a la Basílica de la Sagrada Família. La setmana següent, **diumenge 24**, vam tenir el goig de veure com el nostre germà **Mn. Xavier Montané** era **ordenat sacerdot** a la catedral de St. Feliu; ara col·labora com a vicari a Sta. Maria de Piera i d'altres parròquies de la comarca de l'Anoia.

El **dimarts 26** ens vam trobar l'Equip de Formadors amb els **preveres que acullen un seminarista** a les seves parròquies; tractàrem alguns temes i dinàrem plegats al menjador del Seminari. Al vespre, coincidint amb l'horari d'esport (en fem dimarts i dijous), un grup de fidels seguidors del RCD Espanyol, juntament amb un parell de simpatitzants, van materialitzar la invitació que des del Club es va fer al Seminari per assistir a un partit a la llotja de l'estadi.

L'endemà començaren les **"entrevistes personals"** que el nostre Bisbe fa als seminaristes 1 o 2 vegades durant el curs; una conversa cordial que s'allarga durant uns 4 dies per poder parlar amb tots. El primer d'aquests dies, el **dimecres 27**, el Cardenal va inaugurar solemnement la **Nova Llar**, un espai ampli per trobar-nos de manera distesa tots els seminaristes; allà són els diaris i revistes, tenim xerrades amb convidats, compartim, veiem els partits, pel·lícules, etc., en espai nou que nosaltres mateixos anem descobrint poc a poc segons els moments. A la inauguració ens va acompanyar l'arquitecte de l'obra, en **Felipe Pich-Aguilera** i família propera. La foto d'un quadre artístic presideix la sala donant-li un aire de caire cultural català; l'artista del llenç original -Pintor Gimeno-, apreciat pel nostre Rector, dona nom a la sala.

Del **dia 29 al 31**, l'Etapa Propedèutica va viatjar a **Tortosa** per assistir a les **Beatificacions de 4 sacerdots Operaris**, congregació dedicada a la formació de sacerdots; un dels nou beats va treballar una temporada al nostre Seminari de Barcelona. L'Etapa de Propedèutic s'hi va fer present. Ens vam allotjar a l'Ametlla de Mar, acollits a casa de Josep Adolf, qui ens narra l'experiència.

Els periquitos de la comunitat del Seminari en acció.

Visita inesperada

El RCD Espanyol convida al Seminari Major

Tot va començar en un àpat dels primers dies del curs, quan, dissertant sobre la vida i el més enllà arribarem al tema esportiu. Les noves incorporacions al Seminari es van pronunciar sobre el seu equip de referència i va coincidir que tots a la taula érem "periquitos", cosa bastant inusual en els temps que vivim... Això va crear ràpidament una connaturalitzat futbolística que ens va dur a proposar veure a la nova llar el partit contra el Cadis aquella mateixa nit: havia nascut la penya blanc-i-blava del Seminari Conciliar de Barcelona.

El nostre entusiasme periquito va tocar la fibra a l'Equip de Formadors que no van gosar impedir allò que ja era costum de fer amb altres clubs de futbol... Vet aquí que a les 21:00 baixàvem al menjador amb les nostres samarretes i bufandes espanyolistes davant les mirades perplexes d'alguns companys. Tot just va sonar la campana, vam arrencar escopetejats cap a la llar: l'Espanyol ja guanyava.

L'arrapament periquito va fer que alguns companys no molt amics del futbol s'hi sumessin a un sentiment nou que mai abans havien experimentat: ser de l'Espanyol. Fins i tot el Sr. Rector s'hi va afegir, suposem que per donar un cop d'ull a un jove que s'em-

balava encisat pel que aparentment era un partit qualsevol... No obstant això, el que feia extraordinari aquell esdeveniment era veure aquest petit grup de periquitos reunits per a veure el seu club de futbol. L'encontre acabà amb victòria blanc-i-blava, no podia ser d'altra manera en aquell dia màgic, i ens vam fer una fotografia tots davant la pantalla perquè quedés constància d'aquell fet insòlit.

Es va enviar la foto al grup de companys, però, vet aquí el que tenen les noves tecnologies, que la imatge va anar a parar a un grup de WhatsApp del Director General del Reial Club Esportiu Espanyol, el Sr. Josep Maria Duran, un bon cristià i periquito de tota la vida. Ell mateix va ser qui es va posar en contacte amb nosaltres i ens va convidar, per gran sorpresa nostra, a la llotja presidencial el dimarts de la setmana següent a les 21 h. per veure L'Espanyol- Atlètic. La nostra emoció va ser molt gran, i ho vam comunicar ràpidament al Sr. Rector i als formadors per fer les gestions pertinents. Dimarts al vespre és moment d'esport al Seminari, i vam pensar que es podia fer una excepció davant la generositat que havia tingut el Club amb nosaltres. I així va ser, el dimarts següent vam sortir del Seminari amb la furgoneta cap a l'estadi de Cornellà-el Prat,

amb alguns "infiltrats" que els feia il·lusió anar a l'estadi.

L'anada va estar acompanyada de cants periquitos que tots coneixem, arribarem al pàrquing de l'estadi i ràpidament vam pujar a la llotja, allà vam poder trobar a grans figures del futbol català com son: *Raül Tamudo*, original de Santa Coloma i màxim golejador català de la història; *Joan Capdevila*, de Tàrraga i campió del mundial 2010... També vam poder saludar al Sr. *Josep Maria Duran* a qui vam poder agrair en persona la invitació. Ell per la seva part, va fer entrega d'una placa commemorativa dels cent vint anys del Club al nostre rector Mn. Salvador Bacardit. Aquest esdeveniment va ser fotografiat i es conserva a la Fototeca del Club. Després d'aquesta salutació protocol·lària i de la foto institucional el vam poder saludar i intercanviar algunes paraules amigablement abans de començar el partit.

El partit va acabar amb un empat molt ajustat contra *los leones* de l'antiga *Catedral*. Vam gaudir de valent tant pel joc futbolístic com per les comoditats que té la llotja. En acabar, ens vam acomiadar del nostre amfitrió i vam tornar al Seminari amb gran alegria per haver fruit d'un espectacle en tota regla. La penya blanc-i-blava del seminari comença la seva història "por todo lo alto" com se sol dir en castellà.

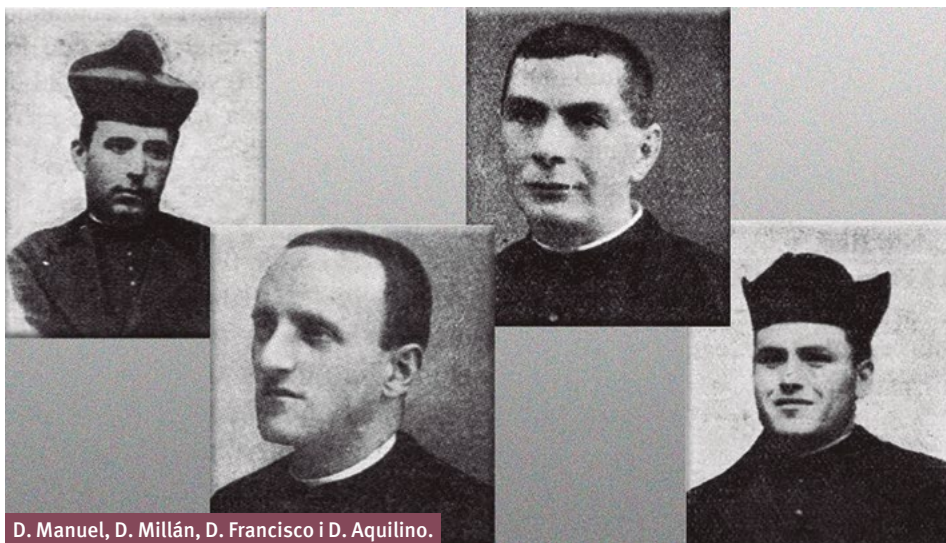
**Xavier
Campmany Arquer**
ETAPA CONFIGURATIVA

Beatificacions sacerdotals a Tortosa

Testimonis de Crist màrtir

Cada nou beat és una estrella més a la constel·lació de cristians que ens han precedit. Ens recorden que a l'Església no hi ha individualitats, sinó que els creients d'avui estem en comunió amb tots aquells qui han viscut i mort en Crist, i ens animen igualment a ser exemplars per als cristians del futur. L'oportunitat que vam tenir el grup de Propedèutic d'assistir a les beatificacions de quatre sacerdots de la **Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans**, màrtirs de la persecució religiosa a l'Espanya del segle passat, ha estat dels millors regals de l'any. Vam poder anar junts a Tortosa, juntament amb **Mn. Bernat Gimeno**, per celebrar aquest reconeixement i demanar la intercessió d'aquests sacerdots exemplars que van donar-ho tot, fins la vida, per fidelitat al Crist.

Així doncs, el passat 29 d'octubre vam marxar de Barcelona direcció a Tortosa per, juntament amb seminaristes, sacerdots, bisbes, cardenals i fidels de tota

Espanya, assistir a la beatificació dels **P. Francisco Cástor, Millán Garde, Manuel Galcerà i Aquilino Pastor**. Tots ells preveres i encarregats de formar seminaristes, el martiri els va sobtar als seminaris de Ciutat Real, Lleó i Baeza; anys enrere, **D. Manuel Galcerà** havia estat formador al nostre **Seminari de Barcelona**. Va ser especialment commovedor sentir-nos en comunió amb els seminaristes barcelonins que, formats per aquests màrtirs, ens precediren en els nostres estudis.

La primera nit la vam passar a l'Ametlla de Mar, un petit poble de pescadors a uns 20 minuts de Tortosa. Essent l'últim poble abans que les Terres de l'Ebre donin pas al Baix Camp, probablement havíem pogut dormir més a prop de la nostra destinació final. Però un dels integrants de Propedèutic hi té arrels, i vam aprofitar per dormir a casa seva tot creant lligams de fraternitat entre nosaltres: resar vespres davant un mar tranquil i a les fosques, amb les onades acompanyant l'himne, és una experiència no fàcilment oblidable.

El grup de Propedèutic a l'Ametlla de Mar.

Això no obstant havíem vingut al que havíem vingut, així que ben d'hora al matí vam despertar-nos, i després d'una estona de pregària personal i col·lectiva, vam agafar carretera i manta i cap a Tortosa falta gent. Dos companys havien d'ajudar a la cerimònia de beatificació, així que els vam deixar a la Catedral – recentment coronada amb una estàtua de la Mare de Déu de la Cinta – i els altres vam anar a esmorzar una mica, no sense abans visitar el castell de la Suda.

Contemplant el martiri del temple de Corbera d'Ebre, tot escoltant el silenci de les seves campanes, que ja no toquen quarts ni hores, ressò d'eternitat.

Els voltants de la Catedral eren de pel·lícula. Els carrers petits i tortuosos, buits normalment, s'havien omplert de negre, amb tocs de púrpura i vermell aquí i allà dirigint-se amb pas segur a la seu episcopal. Entrant, la magnificència arquitectònica ens va treure l'alè, sobretot a la Capella del Santíssim on vam preparar la Missa, que semblava treta peça per peça d'alguna basílica vaticana. En una cerimònia llarga tot i que no pesada, els postulants operaris ens van explicar les vides dels nous beats. Amb ells, ens digueren, ja han estat reconeguts tots els màrtirs de la Germandat. El Delegat Pontifici, **Card. Marcello Semeraro**, Prefecte de la Congregació per la Causa dels Sants, presidí solemnement. Concelebrant hi havia 6 cardenals, més de 20 bisbes, i uns 100 sacerdots, 36 d'ells operaris diocesans. Si la comunió dels sants era visible en les relíquies exposades, la catolicitat de l'Església ho era al presbiteri.

Acabada la cerimònia ens vam dirigir caminant al Seminari de Tortosa, on vam dinar juntament amb 325 convidats. Va ser especialment bonic poder seure amb companys de Propedèutic d'altres parts d'Espanya, i compartir vivències, experiències i opinions amb ells.

Havent dinat vam aprofitar per fer una petita excursió autoorganitzada. Amb Mn. Bernat al volant, ens vam dirigir a **Miravet**, castell medieval sobre el riu Ebre, i després a **Corbera d'Ebre**, un poble destruït completament durant la Guerra Civil per avions italians i alemanys. Havent estat tot el matí pregant i meditant l'entrega lliure i total de quatre sacerdots, ens impactà també veure un altre aspecte de la destrucció causada pel conflicte bèl·lic. L'antiga parròquia barroca del poble, mig destruïda, s'alçava davant nostre com un recordatori mutilat del dolor que provoca la guerra. Quants matrimonis s'haurien celebrat entre aquelles parets? Quants cops havia vingut Nostre Senyor a aquell altar? Després d'una llarga meditació individual tot caminant, vam pregar vespres allà, encomanant-nos als nous beats.

Església de St. Pere. Tot passejant pel poble vell de Corbera d'Ebre, va caure la fosca.

El sol de diumenge va aparèixer amb aquell color apagat que tenen les flames quan s'apaguen. El cap de setmana arribava al seu final. Però encara quedava anar a Tortosa un cop més per la Missa d'acció de gràcies presidida pel bisbe **D. Enrique Benavent**. Abans, però, vam resar Laudes mirant el mar, eixamplant l'esperit de bon matí tot recordant els nostres nous intercessors, preveres entregats a la formació sacerdotal.

Resant la pregària de Laudes.

La celebració a la Seu tortosina va incloure també les "bodes d'or" i "plata" sacerdotals d'uns quants operaris diocesans, que van rebre una creu commemorativa. Del que va passar després de l'eucaristia i fins al dinar no en pot donar fe un servidor: em vaig perdre i vaig ser recollit pel grup de Propedèutic de Ciudad Real, amb qui vaig poder prendre un vermut, parlar sobre la bellesa de Tortosa, i fins i tot aplaudir una parella de recent casats que sortien d'una petita església.

El Prefecte de Seminaris conversant amb seminaristes i formadors.

Ens vam reunir tots de nou per dinar, de nou al Seminari tortosí, on a l'hora del cafè **Mons. Jorge Patrón Wong**, Secretari pels Seminaris de la Sagrada Congregació per al Clergat, ens va fer una petita xerrada sobre com fruit del nostre temps al Seminari. D'entre les imatges inesborrables d'aquell cap de setmana, segur que tots destacaríem la d'una habitació plena de seminaristes de gom a gom, vinguts dels quatre punts cardinals d'Espanya. Acabada la xerrada de l'arquebisbe mexicà, els membres d'altres seminaris van encaminar-se cap al riu on els esperava una barca de passeig. Nosaltres, però, havíem de ser a la nit de nou a Barcelona, així que acomiadant-nos de tothom i donant gràcies vam pujar a la furgoneta. Engegat el motor, rosari en mà, vam anar tornant cap a casa.

Josep Adolf Martí Bouis
ETAPA PROPEDÈUTIC

Amb Mons. Patrón Wong, l'Etapa de Propedèutic: Arturo Gavilán, Josep Mª Batlle, Mn. Bernat, Juan Eusebio Brea, Luís Jaureguizar, Raul Tornabacas i Toni Manzanera. Falta el redactor de l'article, en Josep Adolf, afanyat en temes pendents.

Memòria històrica: morir perdonant

Els nous Beats D. Juan i D. Julián, sacerdots i màrtirs del Crist

Beato D. Julián Rivas Rojano.

El passat **16 d'octubre** vaig poder gaudir d'una celebració ben destacada: la beatificació, presidida pel **Card. Semeraro**,

Prefecte de

la Congregació per la Causa dels Sants, a la **Catedral de Córdoba**, dels meus parents sacerdots **D. Julián Rivas Rojano** i **D. Juan Lucena Rivas**, martiritzats l'any 1936. Aquesta cerimònia va suposar, per a tota la meua família, i també per a tota l'Església d'Espanya (en total van beatificar **127 màrtirs**), un gran motiu de joia i tot un honor.

D. Julián, nat a Baena el 1878, entrava als 15 anys al Seminari de Córdoba. Enviat a estudiar a Roma, allà seria ordenat sacerdot el 1903, pel **Card. Merry del Val**. El 1910 obtenia el càrrec de Rector de *Nuestra Señora de Armentera*, a Cabeza del Buey, on hi estaria fins a la seva mort. L'ornaven moltes virtuts: agudeses intel·lectual, hospitalitat generosa, pietat eucarística, patriotisme, entre d'altres. Destaca en ell la seva **veneració envers el sacerdoti i les vocacions**, predicant misses noves, on exposava **"de una manera magistral la dignidad y excelencias del sacerdocio católico"**. Cuidava els seminaristes amb respecte i afecte, ajudant-los en tot i aconsellant-los amb saviesa d'esperit sacerdotal.

Sobre la seva mort, ens diu la seva neboda-neta que *"fue detenido con*

otros amigos de Cabeza de Buey (...) y aquella misma noche [27-VII-1936] los fusilaron en el mismo cementerio. Tío Julián y otros, no murieron: cuando los milicianos se fueron, tres o cuatro emprendieron la huida del lugar, pero el tío no podía al estar más herido: se hizo el perdido en un lugar del camino. Una vez que comprobó que los otros siguieron regresó solo al pueblo al amanecer donde le descubrieron y le dieron una muerte más cruel para pagar por los que huyeron". Tenia 58 anys.

D. Juan, nascut a Baena el 1895, ingressà als 12 anys al Seminari de Córdoba, primer com a seminarista extern (a casa del seu oncle, el mateix D. Julián Rivas) i després com a intern. Enviat a estudiar a Roma, on rebria un segon premi a l'Acadèmia Romana de Sant Tomàs d'Aquino i on també rebria el subdiaconat de mans de **Merry del Val**, va haver de tornar abans d'hora a Córdoba per malaltia. Ordenat allà sacerdot el 1919 pel **bisbe Ramon Guillaumet i Coma**, exercí la docència de diverses matèries al Seminari. El 1928 serveix a la parròquia de *Nuestra Señora de la Purificación*, a Puente Genil, on s'hi estaria fins el dia del seu martiri.

Amb D. Julián, compartia gran capacitat intel·lectual, hospitalitat, patriotisme, pietat eucarística, excel·lent oratòria, amor pels seminaristes, esplendidesa en la litúrgia, senzillesa, sentit de l'humor, i destacaven en ell d'altres virtuts com el zel d'ànimes, una incansable laboriositat apostòlica, una afable sociabilitat... però, principalment, un desig d'entrega redemptor pel ramat encomanat.

En el relat del seu martiri els milicians el van confondre amb un

vell quan sols tenia 41 anys: el patiment de la nit anterior el va afectar físicament.

A parte de las vejaciones, uno de los milicianos le dio con bayoneta en la cara, sangró y cayó al suelo, donde le patearon, le arrancaron del cuello la cadena y medalla, le dieron un tiro, y vivo todavía lo echaron a una fosa común con fuego (...). Murió perdonando a los que le mataban y diciendo 'Viva Cristo Rey' (...).

Pensar que porto en les meves venes sang d'herois, de campions de la Fe, m'estimula a seguir el seu exemple per tal de ser digne familiar seu, alhora que el saber que son al Cel m'empeny a implorar la seva intercessió per tal que custodiïn la gràcia de la meua vocació sacerdotal, la qual, sols Déu ho sap, probablement es degui a aquests beats.

Ple de gratitud a ells per la fe de què m'han heretat, espero que aquest exemple i aquesta intercessió siguin profitosos per a molts.

Beato D. Juan Lucena Rivas.

Beats Juan y Julián, pregueu per nosaltres!

David Lucena Peris
ETAPA CONFIGURATIVA

El mes de novembre comença recordant i celebrant Tots Sants i l'endemà, encomanant Tots els nostres Difunts; el **divendres 5** vam tenir l'Eucaristia pels **Fidels Difunts familiars i benefactors del Seminari**. Al vespre gaudírem una vetllada amb el **Bisbe Toni** en la que va exposar les línies de la re-estructuració parroquial a la nostra diòcesi.

El **dia 8** i el **29**, corresponent a Barcelona i a St. Feliu, vam tenir al vespre una **Vetlla de Pregària per els Vocacions** dins de la **Cadena de Pregària** que es fa a totes les diòcesis catalanes per aquesta intenció.

El **divendres 12**, vam tenir el goig de celebrar la missa presidida pel nostre germà recent ordenat **Mn. Xavier Montaner**. El **dissabte 13** el Seminari Major va participar en la **Trobada d'Escolans** organitzada pel Menor, la primera de les tres que es faran aquest curs. Una dinàmica lúdica titulada **"Prision Break"** endinsava els menuts participants en la festa de

Tots Sants i Fidels Difunts. Aquestes trobades d'Escolans donen continuïtat i alhora ajuden a impulsar les **Convivències d'Escolans** que es fan a l'estiu.

El **divendres 12** començarem al Seminari un **taller de Teatre**, voluntari per tots aquells que se senten cridats a fer "més teatre". El gran i conegut director, adaptador de guions, però sobre tot, mestre, i millor persona, **Jaume Paguera**, ens alliçona en aquest art que reclama una primera obra la qual serà representada en format "portal obert" cap a final de curs.

El **dissabte 20**, El **Dr. Josep Mª Simón**, President de la Federació Internacional de **Metges Cristians**, va compartir amb nosaltres la seva experiència al capdavant d'aquesta institució amb seu a la ciutat del Vaticà.

I caminàvem cap a final de mes, i de l'Any Litúrgic... **Crist Rei** el **dia 21...** i començà un altre Advent el 28è dia.

Darreres Convivències d'Escolans del passat mes de juliol.

Al Santuari de Lord, Armand Kamnang, Francesc (seminarista de Solsona que ens va acollir), Max Taciano, Mn. David, Peter Kibiru, Mateo Gómez i Daniel Delgado.

I després del 2n diumenge d'aquest temps d'Advent, en el transcurs del que es coneix com a **"pont de la Immaculada"**, més o menys llarg segons s'escaigui la carta magna, es va aprofitar per fer algunes escapades -que no "fugides"- . L'**Etapa Discipular**, encapçalada pel seu formador **Mn. David Álvarez**, marxà els dies 3 i 4 al **Santuari de Lort** (Solsonès); i el mateix dia 6, dos expedicions de l'**Etapa Configurativa** aprofitaren per fer dos diferents sortides, una més exigent però no menys gustosa que l'altre. El 1r grup va sortir ben d'hora per pujar al **Santuari de Sta. Maria de Montgrony** des de Gombrèn (Ripollès); no va ser obstacle en assolir el nostre objectiu, la sorpresa d'arribar i veure que durant la nit havia nevat. Al santuari celebrarem

la missa i pujarem al cingle on és l'església romànica de **St. Pere**. Després de dinar contemplant les belles valls del contorn des d'una privilegiada perspectiva, baixarem i varem fer la visita a **la casa del Pare Coll**. En acabar anarem a **Vic** on ens vam trobar amb l'altre grup, satisfet per la seva sortida un xic més relaxada per ser gastronòmica, però no menys espiritual en visitar el Santuari de la Gleva. Davant la Catedral ens va rebre **Mn. Jaume Seguranyes**, sacerdot felipó de la diòcesi de Vic, que ens va fer la visita guiada de la seu, i amb molt detall l'explicació de les pintures de **Josep Mª Sert**. També ens va guiar en la visita a l'església dels felipons, tot plegat en l'ambient d'un Marçet Medieval que regnava als carrers de la capital osonenca.

Al Santuari de la Gleva, Joan Piñol, Josep Sellarés, Santi Claret, Manolo i el Hno. Pablo (C.F. Sagrada Família), que fa el selfie.

Al Santuari de Montgrony, Javi Casals (que fa el selfie), Toni Barenys, David Lucena, Xavi Campmany i Mn. Bernat.

Un dels objectius de l'Etapa de Propedèutic és conèixer realitats eclesials i culturals de la diòcesi. Cada divendres del 1r trimestre, acompanyats per Mn. David Álvarez, es fan aquestes sortides. El passat **26 de novembre** varen visitar dues comunitats religioses. Un d'ells comparteix la seva experiència.

Del forn al mostrador de les delícies

De corazón a corazón, hacen barruntar palabras de amor, los encuentros de estas hijas y sus futuros padres, que hacen latir Iglesia y sus diócesis...

Avui hem visitat, hem viscut –millor– **dos exemples de l'amor misericordiós**, d'aquell que tant ens recorda al Pare, i que ens fa iguals en no buscar el que ens fa diferents, sinó tots u, en el si de la seva Mare Església.

Un matí gèlid de novembre, d'aquells on es fonen un sol i cel transparents, hem trobat l'escalf i acolliment familiars de **dues comunitats religioses** de la nostra ciutat, habitades, com dos pessebres, per l'**abraçada contemplativa i activa** de la mare joiosa i acollidora, per l'esguard serè i segur del pare protector i pel confort suau i càlid d'un bressol arreurat, bocins anticipatoris del cel.

Un **Betlem** l'una, un **Natzaret** l'altra, talment hem viscut aquestes visites; primer, al monestir de les monges **Carmelites Descalces de la Immaculada** i, després, al convent-llar d'infants de les **Filles del Diví Zel** (de la família dels *Rogacionistas*), totes

dues sites al carrer de la Immaculada que per intercessió de les primeres va prendre aquest nom quan s'hi van instal·lar allà cap al 1942, encara en temps de postguerra.

Les **carmelites descalces**, tal com ho anuncien en la seva pàgina web de presentació, “*essent un Institut religiós de caràcter estrictament contemplatiu, són sobretot **testimonis clars de la primacia absoluta de Déu** a la vida humana. I per Ell i responen amb un cor disponible al do de la vocació personal, la seva **existència** es converteix en una mena **d'ofrena**, no només per renunciar a la família o a la llibertat de comunicació al món, sinó sobretot per subordinar tota la vida, fins al més mínim detall, a la **pregària** i ferma **perseverança** en la **presència de Déu**. En participar en el carisma de Santa Teresa de Jesús, les carmelites descalces “estan cridades a la **contemplació**, tant a la pregària com a la vida” (Constitucions 1991, n 10)”*.”

Sempre és una ocasió de profunda impressió per a l'esperit poder sentir la veu i l'*Ave Maria Puríssima* d'alguna monja a través del torn, però quan a més pots reunir-te amb la comunitat al complet a través de la doble reixa del locutori, a la usança de temps regis de la Santa Madre, l'experiència esdevé un viatge a través dels segles que van més enllà del de Teresa de Jesús o Joan de la Creu, transportant-nos a un temps kairós, on el cronos ha deixat de marcar les hores, per deixar-nos habitar uns instants del do i la gràcia que ens acosten a l'eternitat del cel.

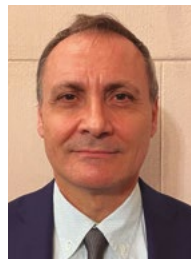
Ens hem conegut per nom, tot posant cara i ulls a les nostres quimeres, vocacions comunes en el Crist, com a centre de les nostres vides; hem compartit notícies, “capellanes”, bromes, cants i rialles; però sobretot hem desplegat els dons i fruits de l'esperit, entre la caritat, l'alegria, la pau, la benignitat, la suavitat..., que tant necessaris són per recordar-nos que és Ell la seva font i a Ell a qui servim, i és per

la Verge Maria per qui ens deixem educar i acompanyar en aquest viatge temporal que ens fa tornar al món material, però amb una mica més del sabor celestial al cor i als sarrons.

No gaire lluny del monestir, al mateix carrer de la Immaculada, trobem la **Llar d'infants "Corazón de Jesús"**, una escola infantil depenent de la **Congregació Filles del Diví Zel**, i que està en funcionament des de 1969. En aquest moment la casa la regenten quatre religioses que, amb l'ajut i professionalitat d'educadores i mestres infantils, atenen nens i nenes des dels 4 mesos fins als 3 anys. La seva presència és pràcticament testimonial i per als infants són les *"abuelitas"*, que els reben cada matí i els mimen i donen pistes amb **l'afecte més maternal per ser feliços amb l'essencial**, durant les llargues hores en què els progenitors es dediquen a treballar i treballar... També amb elles hem tingut ocasió de compartir, a l'aroma d'un bon cafè, somnis i il·lusions per un món més just i solidari amb aquells desheretats i abandonats a qui Déu ens convida a rebre com els seus petits i fills preferents.

Avui no fem servir aquella separació multisecular entre monges contemplatives i actives. Avui **tota acció destinada a buscar l'amor cristià parteix de la**

contemplació, com tota vida en contemplació porta a l'acció com acte ple d'aquell amor. Per exemplificar-ho podem recórrer al símil del forn: no hi ha experiència més plaent, sensorial i espiritual alhora, que entrar a un forn, sigui per comprar un pa, una pasta o un pastís acabats de fer; el diàleg que s'estableix amb el panader o panadera, que ens agrada trobar contents darrera el mostrador, és gairebé un acte sagrat de comunió, en oferir-nos aquelles delícies que comprem com manà del cel. Però, com bé sabem, al darrera de tot hi ha sovint algú altre, un forner tal vegada ocult, que no veurem o coneixerem necessàriament, que ha trencat el silenci de la nit, llevant-se abans que ningú per anar a l'obrador per elaborar i cuinar aquestes exquisideses. Tots dos mediadors són actes imprescindibles de pregària i amor, tant els de qui amassa i cou el pa anònimament, com qui el fa visible i a mans per a la nostra delectança i felicitat.

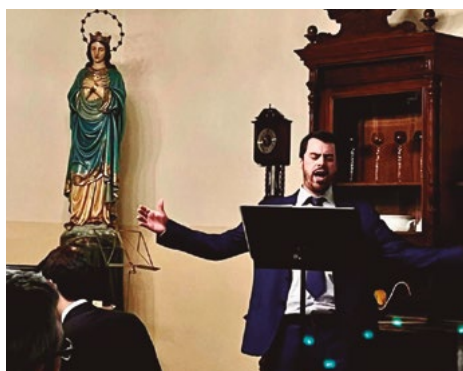

Toni Manzanera Navarro

ETAPA DE PROPEDEÛTIC

La comunitat del Diví Cel amb Propedèutic.

L'actuació del tenor Edu Mata no deixa ningú indiferent. S'ha convertit en un clàssic.

A l'endemà, **dia 7**, ens trobarem a la basílica de la Mercè per resar durant la Vetlla prèvia a la solemnitat de **la Immaculada**, advocació del patronatge del nostre Seminari. Acabariem la setmana amb la **celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació**, i ja "preparats interiorment", celebrar "exteriorment" amb els nostres bisbes la **joia nadalenca** amb la missa, la mesa, i actuacions "estel-ars" on les nades posen el caliu comunitari propi del temps. Va ser el **divendres 17**, i s'apropava el final del 1r trimestre. Faltava, però, alguna cosa abans de començar el 1r període de vacances del curs. **Mn. Dani Palau** es va encarregar el **dissabte 18**, d'orientar-nos i posar-nos al dia en el tema de **la sinodalitat**.

La coral del Seminari amb Mn. Xisco al teclat, un altre clàssic del Nadal.

El P. Xavier durant l'actuació.

A la tarda, eren convocats els escolans i el Seminari Menor a **celebrar el Nadal** amb una **xocolatada**. Podríem dir que tot era normal, però no... el Director Espiritual extern, el **P. Xavier Rodríguez, SJ**, va delectar petits i grans amb uns quants jocs de màgia trets, no del barret de copa, que també, sinó principalment d'un maletí visiblement limitat que semblava no tenir fons. Després, el berenar i el cant de nades van posar la guinda a un vesprada plena d'il·lusió-*nisme*.

També, el dia 18 a la tarda, començaven les actuacions dels **Pastorets de Sarrià**, amb l'estreno en el paper de **Sant Josep** del nos-

tre formador **Mn. David Álvarez**. No és una activitat pròpiament del Seminari, però tothom estava pendent del seu debut, ja habitual en aquesta representació però en el paper de dimoni. Els dos seminaristes que col·laboren a la parròquia de St. Vicenç, **Guillem Lisicic i Joan Piñol**, van assistir-hi per animar-lo i prendre mides per futures actuacions, el primer, recentment incorporat al taller de teatre del Seminari, i el segon, que actuarà en el mateixa obra en el paper del Patriarca aquest mateix Nadal.

Finalment, el **dia 22** deixàvem de viure i convida a l'edifici del Seminari per passar el Nadal en família i amb les comunitats parroquials.

Concert de violí a la celebració del Nadal: Josep Adolf, Pau Camacho i David Lucena. Mn. Xisco Cortés al piano. Santi Claret, amb la difícil comanda de passar les pàgines.

Guillem Lisicic, Mn. David i Joan Piñol, en l'entreacte dels Pastorets de Sarrià.

Celebració de la Immaculada

Viure en comunitat al voltant de Maria

En el cor d'un temps tan marià com l'advent, en el qual la nostra Mare ens ensenya a esperar joiosa i humilment la vinguda de Jesús al món, se situa una de les solemnitats més importants de l'any dedicades a Maria: la seva Immaculada Concepció. És, aquesta, una data especialment assenyalada per al nostre seminari, del qual Maria, en la seva Immaculada Concepció, és patrona. Per això, des del curs passat, la nostra comunitat aprofita aquesta jornada per a celebrar de manera especial aquest dia tan significatiu per al seminari i per a tota l'Església.

Els actes de celebració van tenir el seu inici el dia 7 de desembre a la nit, en la tradicional vetlla a la Immaculada organitzada per les delegacions de joventut de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Aquest acte va tornar a reunir els bisbes, joves i seminaristes de les tres diòcesis a la basílica de la Mercé, recuperant, així, després d'un any interrompuda per les restriccions degudes a la pandèmia, la tradició de celebrar aquesta vigília d'oració als peus de la patrona de la ciutat de Barcelona.

Partit de consolació pel 3r i 4t lloc: Josep Mª Batlle i Joan Xipell versus Joan Piñol i Javi Casals, en definitiva, els 4 "jotas" - "casi 5". Tot queda a casa.

El dia 8, després de la solemne pregària de laudes, va començar amb un esmorzar especial que va donar pas a la disputa de la final del campionat de futbolí celebrat al llarg de tot el trimestre. Les parelles formades per David Lucena-Toni Barenys i Mn. Bernat Gimeno-Raúl Tornavacas ens van regalar el partit més emocionant i ajustat de tot el torneig, amb victòria final per a aquests últims. La plena expectació del *match* queda reflectida en la foto de portada. Tots ells van rebre els seus merescuts premis després d'una fraterna i distesa barbacoa (amb les ja irrenunciabls Carns Campmany) a les terrasses de l'edifici, que va venir precedida de la pregària del Sant Rosari a la capella principal del seminari, davant de la bella imatge de la Immaculada que presideix totes les nostres celebracions.

El moment central del dia, no obstant això, encara estava per arribar i, després del dinar, ens vam dirigir a la **Sagrada Família**, per a ser testimonis excepcionals de la benedicció i primera il·luminació de **l'estrella de la torre de Maria** del temple, concebut i iniciat per Antoni Gaudí fa més de 135 anys. L'acte va començar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel cardenal i arquebisbe de Barcelona Joan Josep Omella, que va destacar, en la seva homília, el valor simbòlic d'una estrella que, des d'avui, il·luminarà la nit barcelonina de la mateixa manera que Maria *"vol ser la nostra llum enmig de la foscor"*.

També el Papa Francesc va tenir paraules per als barcelonins en

Els finalistes del campionat de Futbolín Mn. Bernat i Raul místerT versus Toni Barenys i David Lucena. Entremig, un dels organitzadors, Luis Jaureguizar.

aquest dia tan assenyalat per a la ciutat. En un missatge gravat en vídeo, es va referir a Maria com *"l'estrella de la nova evangelització"*, convidant-nos a contemplar a la nostra Mare *"perquè cada vegada que mirem a Maria tornem a creure en la revolució de la tendresa i de l'afecte"*.

Finalitzat l'acte litúrgic, el cardenal es va dirigir a l'exterior de la basílica per a procedir a la benedicció de la nova torre. Amb els seus 138 metres d'altura, serà, aquesta, la segona més alta del temple, només superada per la torre de Jesucrist. La posterior encesa inaugural de la torre, coronada amb l'estrella de la Verge, va suposar l'inici d'un temps en el qual la lluminosa presència de Maria es farà més visible a la ciutat, en un nou acte evangelitzador d'una Sagrada Família que segueix catequizant als barcelonins i al món sencer.

Com tot, el temps de Nadal, va passar ràpid, i va ser aleshores que es van donar els primers casos aquest curs dins de la nostra comunitat, ara dispersada, de “positius” o de contactes estrets. Paciència. Gràcies a Déu, res greu.

Vam reprendre la vida comunitària el **dissabte dia 8** amb una **convivència a Montserrat** on vam participar en la missa conventual, vam dinar amb els monjos i vam compartir el cafè conversant amb el nou abat, el **P. Manel Gasch**. Alguns van aprofitar fer una breu excursió i d'altres per visitar el Museu d'Art, sempre tan suggerent amb les seves peces i pintures. Cal dir que una Exposició temporal de fotografies del P. Ubach, “*La mirada del biblista*”, espera la nostra propera pujada al monestir. La visita va acabar posant el nou any en mans de Maria, amb el res del Sant Rosari al cambril. Ara sí podíem reprendre el 2n trimestre.

El **dissabte 15** vam tenir una formació que va tocar de ple la fibra catòlica i universal del nostre

“ser Església”. **Beatriz Moretó**, delegada a Barcelona d'**Ajuda a l'Església Necessitada** va explicar les línies de treball d'aquesta fundació Pontifícia. Després **Mn. Litus Ballvé**, sacerdot de la nostra diòcesi, ens transmetre la seva inquietud per dedicar temps del seu ministeri en països que qualifiquem com “de missió” alhora que ens obria el ulls a la crua realitat de cristians perseguits, tràfic de persones i violència sens límit en països de l'Àfrica, més en concret de la República Centreafricana. El ponent ens va recordar algunes pel·lícules ben fidels i realistes en els fets que ens ajuden a tenir present el patiment d'aquests germans: *Diamantes de sangre*, *El señor de la guerra*, *Disparando a perros* i *Soldado de Dios*.

El **dilluns 17** iniciàvem el període d'exàmens, nervis a flor de pell per algun curs però amb calma per d'altres, que ens acompanyen fins que comencem els **Exercicis Espirituals** a final de mes, activitat que encapçalarà el proper **Portal Obert**.

Finalment, abans del tancament de la present edició, entremig dels exàmens, el **divendres 21**, vam tenir el goig de compartir l'experiència pastoral de **Mons. D. Pablo Vizcaíno**, bisbe de la **diòcesi de Retauleu Suchitepequez (Guatemala)**, i dos capellans col·laboradors seus, **D. Anacleto Gaitán** i **D. Francisco Vidal Alonso**. D. Pablo va ser el primer bisbe d'aquesta diòcesi fundada l'any 1996. Ens va explicar com s'ha anat edificant el poble de Déu en base a petites -ara grans- comunitats de fe, els sacraments i la sana doctrina. Un reflex d'això en són les paròquies on serveixen els seus acompanyants, comunitats viues i nombroses, arrelades en la senzillesa i humilitat de la fe, on tothom se sent acollit. L'assistència de feligresia ens parla de números desorbitats per la nostra cultura.

D. Francisco va estudiar Llicència a l'Institut de Litúrgia de Barcelona i ens compartia les seves dificultats en arribar a la nostra ciutat marcada per un fort ambient secularitzat en contrast amb la seva experiència pastoral. Així, després de tres anys va marxar amb el títol de llicenciat sota el braç, i amb l'experiència no fàcil de la pastoral a Europa que va enfortir la seva identitat presbiteral. És per això que, durant el col·loqui, aconsellava als seminaristes en la importància de treballar la virtut de la fortaleza, la sinceritat -transparència- i l'obediència al bisbe, en qui es concreta el nostre amor a Crist i els germans en l'Església.

Mn. Salvador, D. Anacleto, Mons. D. Pablo, D. Francisco i Mn. David.

Convivència a Montserrat

Posant el nou any a l'esguard de Maria

La comunitat del Seminari amb el Pare Abat.

El dia 8 de gener, a primera hora del matí ens vam reunir els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona per fer la nostra anual peregrinació al santuari de Montserrat.

A les 8:30, si fa no fa, sortia l'autobús. Al començament l'ambient era ple de salutacions efusives i converses animades, ja que era la nostra primera trobada des de les vacances de Nadal. Pel camí vam pregar laudes i, al cap de poc, ja havíem arribat.

La primera hora va ser més distesa: cafè, conversa amb els companys, pregària personal... Després, ens vam reunir tots junts al santuari per assistir a la Santa Missa, on el rector i els formadors van poder concelebrar amb la comunitat de monjos.

A l'acabar, es va oferir la possibilitat de visitar el reconegudíssim

museu de Montserrat, o de fer un vol per la zona, si algú ho preferia.

A les 13:15 havíem quedat a l'entrada de l'hostatgeria on un germà monjo ens acompanyà al refector per dinar. Ens distribuïren per taules en aquella sala immensa. Tot semblava cerimoniós. Després d'un llarg silenci, l'abat va cantar una pregària de benedicció i tots, amb gran recolliment, vam seure. Uns monjos encarregats es dedicaven a servir-nos el menjar i a recollir-nos els plats. El seu posat d'atenció, la seva gentilesa i delicadesa em feu pensar en Crist servent. M'impresionà molt el somriure que duia imprès en el rostre un d'ells. Mentre menjàvem vam escoltar la Paraula de Déu i un llibre sobre la història de Catalunya.

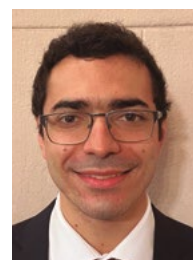
A l'acabar ens van conduir a una altra sala, baixant les escales, on vam poder tenir un col·loqui personal amb el nou pare Abat, **P. Manel**

Gasch. Ens va parlar del monestir, de les vocacions, de costums monacals, i nosaltres també vam poder fer-li algunes preguntes.

A les 16:00, vam resar comunitàriament el Sant Rosari a la capella annexionada al cambril de la Mare de Déu. Quina tendresa produí en els nostres cors saber que, aquella que ha estat elegida per ser mare de Déu, sigui també mare nostra. I d'una manera especial, ja que un dia serem, per gràcia de Déu, un altre Crist en la terra. *Nigra sum, sed formosa.* Oh, Maria, què bella és la vostra figura, la vostra advocació, el vostre cor de mare que ens refugia...

Poc després ja vam tornar xin-xano cap a l'autobús. Alguns, en memòria de la seva parròquia, o d'alguna altra intenció, van encendre una espelma per prolongar la pregària.

Quina meravella, a la tornada, contemplar el paisatge al caure la tarda. I girant la vista enrere, pensar quantes gràcies han sortit d'aquesta muntanya santa. Com, per exemple, el cas de Sant Ignasi, qui va deixar una nit les seves armes als peus de la Verge Santa. El mateix sant que va escriure aquells exercicis que aviat iniciarem, tan bon punt haguem acabat el període d'exàmens.

Josep Maria Batlle Prats
ETAPA PROPEDEÚTIC

SCB TALKS

¿SÓN LES XARXES SOCIALS
UN CANAL D'EVANGELIZACIÓ?

AMB LA PARTICIPACIÓ
DE JOVES CREÏENTS,
INFLUENTS EN LES XARXES SOCIALS

06.05.2022 | 18:00 a 21:30

a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona

carrer/ Diputació 231, 08007 , Barcelona